https://doi.org/10.36575/2353-2912/1(13)2025-19 *Forum Filologiczne Ateneum* 1(13)2025
pp. 289–297

Satyryczna dekonstrukcja dyskursu politycznego: analiza stylistyczno-pragmatyczna *We Had It Coming: And Other Fictions* Luke'a O'Neila

Satirical Deconstruction of Political Discourse: A Stylistic-Pragmatic Analysis of *We Had It Coming: And Other Fictions* by Luke O'Neil

Natalia Podlecka[1]

Akademia Ateneum w Gdańsku (Polska)

Streszczenie

Artykuł stanowi analizę zbioru opowiadań Luke'a O'Neila *We Had It Coming: And Other Fictions* jako przykładu współczesnej satyry literackiej funkcjonującej w warunkach jej teoretycznego wyczerpania. Autorka argumentuje, iż O'Neil rozwija model „satyry wyczerpanej", w której tradycyjny komponent komiczny ustępuje miejsca autorefleksji nad ograniczeniami języka jako narzędzia krytyki politycznej. Analiza koncentruje się na trzech głównych strategiach stylistyczno-pragmatycznych: dosłownym rozwijaniu metafor ideologicznych, zestawianiu odmiennych rejestrów dyskursu oraz demaskowaniu eufemizmów języka władzy. Rozważania oparto na ustaleniach współczesnej teorii satyry, ironii i pragmatyki językowej. Niniejsze rozważania wykazują, że satyra O'Neila nie tyle zmierza do wywołania humorystycznej reakcji u odbiorcy, ile dokumentuje kryzys samej satyry jako narzędzia krytyki językowej, przekształcając ją w formę świadectwa o semantycznej i aksjologicznej pustce współczesnego dyskursu politycznego.

Słowa kluczowe: satyra literacka, dyskurs polityczny, ironia, metafora ideologiczna, pragmatyka językowa

[1] Akademia Ateneum w Gdańsku, Wydział Neofilologiczny
ul. 3 Maja 25A, 80-802 Gdańsk, Polska
https://orcid.org/0000-0002-3329-782X
n.podlecka@ateneum.edu.pl

Abstract

This article presents an analysis of Luke O'Neil's short story collection *We Had It Coming: And Other Fictions* as an example of contemporary literary satire operating under conditions of theoretical exhaustion. The author argues that O'Neil develops a model of "exhausted satire" in which the traditional comic component gives way to self-reflection on the limits of language as a tool of political critique. The analysis focuses on three main stylistic and pragmatic strategies: the literal development of ideological metaphors, the juxtaposition of heterogeneous discourse registers, and the exposure of euphemisms in the language of power. The discussion draws on insights from contemporary theories of satire, irony, and linguistic pragmatics. It demonstrates that O'Neil's satire does not primarily aim to elicit a humorous response from the reader, but rather documents a crisis of satire itself as a mode of linguistic critique, transforming it into a form of testimony to the semantic and axiological emptiness of contemporary political discourse.

Keywords: literary satire, political discourse, irony, ideological metaphor, linguistic pragmatics

1. Wstęp

Zbiór opowiadań *We Had It Coming: And Other Fictions* Luke'a O'Neila[2] (2025) stanowi przykład współczesnej satyry literackiej, która radykalnie podważa utrwalone rozumienie tego gatunku[3]. Współczesne badania nad humorem w dyskursie politycznym podkreślają, że komizm i humor coraz częściej funkcjonują jako społecznie akceptowane narzędzie uczestnictwa w debacie publicznej (Holm, 2023), a samą satyrę definiują jako strategię komiczną służącą demaskacji społecznych absurdów poprzez ośmieszenie (Adams, 1999).

Jak zauważa Holm (2023, s. 84):

> W takich przypadkach można zaobserwować, że w różnych wspólnotach i kręgach kulturowych humor staje się coraz bardziej akceptowanym sposobem prowadzenia, omawiania i uprawiania polityki. Na całym świecie komedia jest szeroko przyjmowana, a nawet celebrowana, jako ważny, popularny i legitymizowany środek analizy oraz ingerencji w kwestie polityczne[4]. [*tłumaczenie własne*]

[2] Luke O'Neil jako autor funkcjonuje na styku dziennikarstwa i prozy literackiej, budując rozpoznawalny idiom pisarski w obrębie amerykańskiej krytyki społecznej i politycznej. Istotnym elementem jego aktywności jest autorski projekt publicystyczny *Welcome to Hell World*, rozwijany jako niezależny newsletter, w którym O'Neil komentuje współczesną rzeczywistość społeczną i medialną, a zarazem wypracowuje charakterystyczny ton: połączenie gniewnej diagnozy, ironii oraz czarnego humoru (https://www.welcometohellworld.com/).

[3] Patrz także recenzja online książki *We Had It Coming: And Other Fictions* (Spiro, 2025).

[4] Ang.: "What we can see in such instances, then, is that across multiple constituencies and cultures, humour has become an increasingly acceptable way to conduct, discuss and do politics. Around the world, comedy has been widely embraced, and even celebrated, as an important, popular and legitimate means by which to analyse and intervene in political issues." (Holm, 2023, s. 84).

Ujęcie to akcentuje normatywną rolę humoru jako formy ingerencji w dyskurs polityczny, a jednocześnie stanowi ono istotny punkt odniesienia dla bardziej sceptycznych podejść, które zwracają uwagę na granice skuteczności satyry w warunkach jej powszechnej normalizacji. O'Neil proponuje modyfikację tego modelu: satyrę, która świadomie rezygnuje z komizmu na rzecz gorzkiej alegoryzacji rzeczywistości (O'Neil, 2025). W prozie O'Neila ta właśnie normalizacja satyry staje się źródłem jej kryzysu, prowadząc do przesunięcia punktu ciężkości z ingerencji w kwestie polityczne ku autorefleksji nad ograniczeniami języka krytyki.

2. Satyra jako formy krytycznej interpretacji świata

W celu ukazania satyry jako formy krytycznej interpretacji świata w warunkach moralnego paraliżu współczesnej kultury zachodniej niniejszy tekst analizuje środki stylistyczne i strategie językowe stosowane przez O'Neila. Za myśl przewodnią publikacji przyjęto natomiast stwierdzenie, iż O'Neil praktykuje tzw. „satyrę wyczerpaną" (por. ang. *exhausted satire*, *post-satire*), tj. taką formę, w której tradycyjne mechanizmy humorystyczne zastępowane są autorefleksyjnym dyskursem o niemożliwości satyrycznej krytyki w świecie, w którym fikcja polityczna dorównuje rzeczywistości. Trafnie oddaje to autorska deklaracja O'Neila, że „satyra jest najlepsza wtedy, gdy bierze kłamstwo i sprawia, że wydaje się prawdą, a nie wtedy, gdy bierze prawdę i przekształca ją w kłamstwo[5]" (2023), co przesuwa funkcję satyry z obszaru komizmu w stronę demaskacji mechanizmów dyskursu publicznego.

Strategia ta opierać się ma na trzech fundamentalnych środkach: (1) dosłownym rozwinięciu metafory ideologicznej, które zgodnie z ujęciem metafory jako struktury poznawczej (Lakoff & Johnson, 1980) pozwala ujawnić jej ukryte założenia i konsekwencje ideologiczne; (2) montażowym zestawieniu rejestrów dyskursywnych, nawiązującym do bachtinowskiej koncepcji *heteroglosji* oraz foucaultowskiego rozumienia dyskursu jako praktyki regulowanej przez relacje władzy (Bachtin, 1981; Foucault, 1980); oraz (3) demaskacji eufemizmów języka władzy, wpisującej się w tradycję krytyki języka politycznego zapoczątkowaną przez Orwella (1946) i rozwijaną w analizach ideologii dyskursu (van Dijk, 1998).

2.1. Metafora ideologiczna w satyrze i jej wymiar pragmatyczny

Holm (2023) zauważa, że współczesna satyra polityczna obiecuje „szczególnie atrakcyjną wizję polityki kulturowej, w której znaczące i mierzalne zmiany dokonują się poprzez produkcję, cyrkulację i konsumpcję tekstów kulturowych" (s. 87). O'Neil podważa to

[5] Ang.: "Satire is at its best when it takes a lie and makes it seem true, not when it takes a truth and twists it into a lie." (O'Neil, 2023).

założenie poprzez głoszenie postulatu konsekwentnego rozszerzania czysto metaforycznych wezwań do działania politycznego.

W opowiadaniu *The Rules* narrator ucieleśnia sloganowe wezwanie liberalnej lewicy: „walka z faszyzmem za pomocą siły miłości i życzliwości" (O'Neil, 2025, *tłumaczenie własne*). Dosłowne wcielenie tego imperatywu przyjmuje postać sceny pobicia narratora: „Leżałem na ziemi pobity. Moje usta były pełne krwi. Próbowałem pokazać mu piękno świata." (O'Neil, 2025, *tłumaczenie własne*). Technika ta, określana w teorii satyry mianem „literalizacji abstrakcji", ujawnia pustkę hasłowej polityki (Hutcheon, 2003). Podczas gdy retorycznie slogany brzmią szlachetnie i mobilizująco, ich faktyczne zastosowanie w odniesieniu do realnych konfliktów skutkuje groteskową inscenizacją bezsilności.

Strategia O'Neila różni się zasadniczo od klasycznej satyry Swifta czy Voltaire'a (Abrams & Harpham, 2011, s. 353). Swift hiperbolizował obiekt krytyki (jak w przypadku miniaturyzacji postaci politycznych w *Travels into Several Remote Nations of the World*[6] (Swift, 1726), aby poprzez absurd unaocznić rzeczywisty absurd. O'Neil natomiast nie hiperbolizuje, a dosłownie realizuje istniejące metafory, ujawniając ich wewnętrzną sprzeczność. Tym samym Autor wpisuje się w nurt współczesnej interpretacji satyry jako „praktyki dyskursywnej" inspirowane foucaultowskim rozumieniem dyskursu jako praktyki władzy i produkcji znaczeń (Zekavat, 2014, s. 7), formy „interwencji kulturowej", a nie tylko estetycznej reprezentacji, w której satyra nie tyle wyśmiewa określony obiekt, ile demaskuje niespójność systemu dyskursywnego, który go produkuje, funkcjonuje zatem jako sposób ujawniania mechanizmów społecznych, które ten obiekt wytwarzają i podtrzymują (Condren et al., 2012, s. 18–23). Satyra może być więc analizowana jako praktyka ujawniająca mechanizmy produkcji „prawdy" w dyskursie publicznym, rozumianym jako praktyka społeczna, a nie tylko językowa reprezentacja (Foucault, 1980, s. 131, 194). Pragmatyka tego zabiegu zakłada, że współczesny odbiorca jest zmęczony dystansującą ironią i konwencjonalnymi formami humorystycznej krytyki. O'Neil odwołuje się do tego zmęczenia, oferując drastyczne, materialne realizacje metafory działania zamiast komentarza. Strategia ta przybliża jego pisarstwo do tego, co można określić mianem „wyczerpania satyry": gdy rzeczywistość polityczna staje się skrajnie absurdalna, tradycyjne narzędzia humorystyczne tracą swą skuteczność (Holm, 2023).

2.2. Zestawienie rejestrów dyskursywnych i jego wymiar etyczny

Drugą fundamentalną strategią stylistyczną O'Neila jest gwałtowne montażowe zestawianie odmiennych rejestrów dyskursywnych, co przypomina techniki montażu filmowego. W opowiadaniu *How to Live* narrator przeplata opis codziennej sytuacji z doniesieniami o bombardowaniu Gazy: „Poczekaj chwilę, ktoś jest przy drzwiach. To byli jacyś goście, którzy przywieźli nasz nowy materac. Uklęknęłam, żeby im pomóc. (…) Tłukli

[6] Powieść Jonathana Swifta, pierwotnie wydana w roku 1726 jako: *Travels into Several Remote Nations of the World*, a współcześnie funkcjonująca w obiegu powszechnym, wydawniczym i naukowym pod skróconym tytułem *Gulliver's Travels*.

cywilów na gęsto zaludnionym obszarze Gazy…" (O'Neil, 2025, *How to Live – tłumaczenie własne*).

Ta nagła zmiana tonalna, tj. przejście od porządku domowego do politycznego horroru, nie służy komizmowi, lecz krytyce moralnej anestetyzacji. Badania z zakresu pragmatyki i teorii satyry wskazują, że funkcja satyry realizuje się poprzez napięcie między normatywnie projektowanym „stanem rzeczy pożądanym" a empirycznie doświadczanym „stanem rzeczy aktualnym" (por. Griffin, 1994; Attardo, 2000). O'Neil multiplikuje takie konflikty: pożądany stan (bezpieczeństwo, stabilność, prywatny komfort), zostaje skonfrontowany z aktualnym stanem (śmierć cywilów, dzieci), co ujawnia nie tyle zwykłe niedociągnięcia polityki, ile głęboki rozpad kategorii poznawczych głównych aktorów społecznych.

Technika zestawienia rejestrów dyskursywnych (*juxtaposition*) zostaje tu skierowana przeciw samej możliwości satyry. Hutcheon (2003) opisuje ironię jako formę prowokacji, która destabilizuje pewność interpretacyjną odbiorcy. O'Neil idzie jednak krok dalej: nie tyle podważa tę pewność, ile ukazuje, że została ona już wcześniej naruszona, podczas gdy aktorzy społeczni, w tym także sam narrator, funkcjonują nadal w stanie pozornej normalności. Montaż nie służy tu zatem oświeceniu świadomości, lecz wyartykułowaniu istniejącej już formy społecznej i psychicznej dysocjacji.

2.3. Demaskacja eufemizmów w dyskursie politycznym

Trzecia strategia O'Neila polega na analizie dyskursu politycznego poprzez ujawnienie, w jaki sposób pozornie 'neutralny' leksykon depersonalizuje i dehumanizuje podmioty. W *The Rules* narrator odnotowuje: „W końcu udało im się wymyślić obelgę dla obywateli, która dorównuje „nielegalnym" pod względem groteskowości. „Tubylcy". (…) Tak ich teraz nazywają." (O'Neil, 2025, *The Rules – tłumaczenie własne*).

Wyeksponowanie neologizmu 'homegrowns', eufemizmu określającego obywateli traktowanych jako wewnętrzne zagrożenie, staje się elementem szerszej analizy, zgodnej z foucaultowskim ujęciem relacji między językiem a władzą (Foucault, 1980). Satyryczny efekt nie wynika tu z samej inwencji leksykalnej, lecz z demaskacji mechanizmu, poprzez który język włączania i bezpieczeństwa służy marginalizacji i wykluczeniu.

O'Neil stosuje technikę „echo utterance", powtarzając terminy propagandy bez otwartego komentarza. W konsekwencji praca interpretacyjna zostaje przeniesiona na odbiorcę: satyryczność polega na strukturze cytatu, który przez powtórzenie ujawnia patologię swego źródła (Dirven et al., 2003). Analogicznie, przywołanie określenia 'embryonic US gulag' z dyskursu medialnego (np. w *Financial Times*) nie ma charakteru parodystycznego – autor po prostu selekcjonuje najbardziej absurdalne sformułowania istniejącej retoryki. Holm (2023) opisuje ten proces jako „reifikację satyry": formę krytyki, która, operując materiałem dostarczonym przez system, ryzykuje jego reprodukcję (s. 240–242).

3. Autorefleksyjność a kryzys satyry jako medium

Wszystkie analizowane opowiadania O'Neila łączy silnie autorefleksyjny dyskurs o nieadekwatności samej satyry jako medium. W *The Rules* narrator stwierdza: „Nagle wszystko, co kiedykolwiek napisałem, wydaje mi się tak bezużyteczne jak prognoza pogody sprzed pięciu lat." (O'Neil, 2025, *The Rules*, tłumaczenie własne). To wyznanie funkcjonuje jako metatekstowa krytyka formy, którą autor się posługuje: wskazuje moment, w którym tradycyjne narzędzia krytyczne tracą moc w obliczu nadmiaru absurdalnych zjawisk politycznych.

Współczesne teorie satyry podkreślają, że jej skuteczność wymaga pewnego dystansu między pozycją autora a krytykowaną rzeczywistością (Boukes et al., 2024; Skalicky, 2019). Jeśli jednak rzeczywistość polityczna, obejmująca takie zjawiska, jak bombardowania ludności cywilnej, praktyki apartheidu czy systemy masowej inwigilacji, sama przybiera formę skrajnie groteskową, dystans niezbędny dla tradycyjnej satyry ulega osłabieniu. O'Neil zdaje się przyjmować tę diagnozę, tworząc satyrę, która nie prowadzi do oczyszczającej puenty, lecz pozostawia odbiorcę w stanie aporii, sytuacji w której nie ma satysfakcjonującego rozwiązania ani jednoznacznej konkluzji.

Zastosowanie do analizy satyry *Granular Interaction Thinking Theory* (GITT)[7] pozwala ujmować teksty satyryczne jako formy, które poprzez ironię, sprzeczność i moralną niejednoznaczność prowokują odbiorcę do przewartościowania obrazu świata (Duong, 2025). O'Neil idzie krok dalej, pytając, co dzieje się z funkcją satyry, gdy przewartościowanie świata okazuje się niemożliwe, ponieważ świat został już w pełni zdegradowany. W takim ujęciu funkcja satyry przesuwa się z edukacyjnej ku świadczącej: tekst nie tyle proponuje projekt zmiany, ile składa zeznanie o rzeczywistości, która przekroczyła granice reprezentacji.

4. Implikacje lingwistyczne: Semantyka pustki

Z perspektywy lingwistyki pragmatycznej opowiadania O'Neila dokumentują załamanie relacji między poziomem semantycznym (co słowa oznaczają) a performatywnym (czego słowa dokonują). Badania nad dyskursem satyrycznym wskazują, że perswazyjność satyry wynika z realizacji zarówno funkcji krytycznej, jak i ludycznej, apelującej równocześnie do rozumu i emocji (Yurchyshyn, 2021). O'Neil konsekwentnie zawiesza tu funkcję ludyczną.

Brak klasycznej puenty nie jest w tym przypadku błędem kompozycyjnym, lecz świadomym zabiegiem artystycznym. Humor zazwyczaj opiera się na wytworzeniu dystansu oraz napięcia, które prowadzą odbiorcę do momentu rozładowania i interpretacyjnego

[7] Zastosowanie *podejścia granularnego* do analizy interakcji komunikacyjnej, wywodzi się z koncepcji tzw. *granular computing*, zakładającej wielopoziomowe (od mikro- do makrostruktur) przetwarzanie i interpretację znaczenia (por. Yao, 2007; Zadeh, 1997).

domknięcia, osiągnięcie swoistego katharsis. O'Neil rezygnuje jednak z takiego efektu. Jego ironia nie zmierza ku rozwiązaniu, lecz pozostawia czytelnika w stanie poznawczej niepewności, w którym znaczenie nie zostaje jednoznacznie ustalone. W rezultacie satyra nie pełni funkcji oczyszczającej, lecz staje się zapisem doświadczenia językowej bezradności wobec rzeczywistości politycznej, wskazując na trudność nadania jej spójnego, stabilnego sensu.

5. Wnioski końcowe

We Had It Coming: And Other Fictions stanowi ważny przyczynek dla badań nad satyrą w warunkach jej teoretycznego wyczerpania. O'Neil nie atakuje rzeczywistości politycznej za pomocą tradycyjnych środków komizmu, lecz demaskuje mechanizm, poprzez który humor jako swoista forma oporu ulega kooptacji przez system, który miałby kontestować (Holm, 2023). Jego strategie stylistyczne, takie jak dosłowne rozwinięcie metafory, montażowe zestawienie rejestrów, demaskacja eufemizmów oraz autorefleksyjny dyskurs, tworzą formę „ostatecznej satyry", świadomej własnej ograniczonej sprawczości.

Z perspektywy teoretycznej O'Neil odwołuje się do współczesnych ujęć satyry, które odchodzą od postrzegania jej wyłącznie jako formy krytyki opartej na komizmie i traktują ją jako praktykę dyskursywną, uwikłaną w struktury władzy, które poddaje krytycznej refleksji (Zekavat, 2014; Skalicky, 2019). W takim rozumieniu omawiany zbiór wnosi istotny wkład nie tylko do tradycji satyrycznej, lecz także do refleksji nad granicami tej tradycji w epoce, w której rzeczywistość polityczna systematycznie przekracza możliwości reprezentacji.

Wartość akademicka zbioru *We Had It Coming: And Other Fictions* polega przede wszystkim na jego zdolności do precyzyjnego uchwycenia napięcia między utrwalonym w tradycji literackiej przekonaniem o transformacyjnym potencjale form estetycznych, a rosnącą świadomością ich ograniczonej skuteczności we współczesnym obiegu dyskursywnym. Proza O'Neila nie tyle proponuje alternatywny projekt zmiany społecznej, ile poddaje krytycznej refleksji samą ideę estetycznej interwencji jako narzędzia oddziaływania na rzeczywistość polityczną i kulturową. Zbiór sugeruje, że formy, które niegdyś funkcjonowały jako nośniki krytyki i nadziei na przełom, w obecnych warunkach komunikacyjnych pełnią raczej rolę dokumentującą rozpad wiary w możliwość sprawczości literatury. W tym sensie książka O'Neila staje się nie tylko przedmiotem analizy literackiej, lecz także świadectwem szerszego kryzysu relacji między językiem, estetyką a sferą publiczną.

Bibliografia

Abrams, M. H., & Harpham, H. H. (2011). *A glossary of literary terms* (10th ed.). Wadsworth, Cengage learning.

Adams, J. (1999). *The virtues of satire*. Oxford University Press.

Attardo, S. (2000). Irony as relevant inappropriateness. *Journal of Pragmatics, 32*(6), 793–826. https://doi.org/10.1016/S0378-2166(99)00070-3.

Bachtin, M. M. (1981). *The dialogic imagination: Four essays* (M. Holquist, Red.; C. Emerson & M. Holquist, Tłum.). University of Texas Press. (oryg. ros. teksty z lat 1934–1941)

Boukes, M., Droog, E., Brugman, B. & Burgers, C. (2024). Chapter 19 Political Satire. In N. Bowman (Red.), *Entertainment Media and Communication* (s. 273–288). Berlin, Boston: De Gruyter Mouton. https://doi.org/10.1515/9783110792881-020.

Condren, C., Milner, A., & Potts, D. (2012). *Satires: Theoretical Perspectives, Ancient and Modern*. Oxford University Press.

Dirven, R., Roslyn, F., & Pütz, M. (2003). *Cognitive models in language and thought: Ideology, metaphors and meanings*. Mouton de Gruyter. https://doi.org/10.1515/9783110892901.

Duong, M.-P. T. (2025). *Satire and cognitive disruption: A GITT-based exploration of value transformation in cross-cultural literature*. PhilArchive. https://philarchive.org/rec/DUOSAC.

Foucault, M. (1980). *Power/knowledge: Selected interviews and other writings, 1972–1977* (C. Gordon, Red./Tłum.). Pantheon Books.

Griffin, D. H. (1994). *Satire: A critical reintroduction*. University Press of Kentucky.

Holm, N. (2023). The limits of satire, or the reification of cultural politics. *Thesis Eleven*, *174*(1), 81–97. https://doi.org/10.1177/07255136231154266.

Hutcheon, L. (2003). *Irony's edge: The theory and politics of irony*. Routledge. (oryginalne wydanie z roku 1994).

Lakoff, G., & Johnson, M. (1980). *Metaphors we live by*. University of Chicago Press.

O'Neil, L. (2013, May 10). No more fake news! An earnest argument against satire. *The New Republic*. https://newrepublic.com/article/113163/daily-currant-free-wood-post-satire-no-more-fake-news.

O'Neil, L. (2025). *We had it coming: And other fictions*. OR Books.

Orwell, G. (1946). Politics and the English language. *Horizon*, *13*(76), 252–265. https://archive.org/details/PoliticsAndTheEnglishLanguage.

Skalicky, S. (2019). Investigating satirical discourse processing and comprehension: The role of cognitive, demographic, and pragmatic features. *Language and Cognition: An Interdisciplinary Journal of Language and Cognitive Science, 11*(3), 499–525. https://doi.org/10.1017/langcog.2019.30.

Spiro, L. (2025, November 19). Book review: "We had it coming: And other fictions" – Bursts of existential powerlessness. *The Arts Fuse.* https://artsfuse.org/320071/book-review-we-had-it-coming-and-other-fictions-bursts-of-existential-powerlessness.

Swift, J. (1726). *Travels into Several Remote Nations of the World. In Four Parts. By Lemuel Gulliver, First a Surgeon, and then a Captain of Several Ships*. Benjamin Motte. https://archive.org/details/bim_eighteenth-century_travels-into-several-rem_swift-jonathan_1726_1_0.

van Dijk, T. A. (1998). *Ideology: A multidisciplinary approach*. Sage.

Yao, Y. (2007). The art of granular computing. W: M. Kryszkiewicz, J.F. Peters, H Rybinski, & A. Skowron (Red.), *Rough Sets and Intelligent Systems Paradigms. RSEISP 2007* (pp. 101–112). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-540-73451-2_12.

Yurchyshyn, V. (2021). Linguopragmatic Features of Persuasive Power of Satire Based on Private Eye Magazine. *European Scientific Journal, ESJ*, *17*(24), 10–27. https://doi.org/10.19044/esj.2021.v17n24p10.

Zadeh, L. A. (1997). Toward a theory of fuzzy information granulation and its centrality in human reasoning and fuzzy logic. *Fuzzy Sets and Systems*, *90*(2), 111–127. https://doi.org/10.1016/S0165-0114(97)00077-8.

Zekavat, M. (2014). A aiscursive model of satire. *JESELL: Jena Electronic Studies in English Language and Literatures*, Art. 001. https://zs.thulb.uni-jena.de/receive/jportal_jparticle_00324293.